

Té en compte la globalitat de l'infant: no tracta cames i braços, sinó que tracta persones en desenvolupament

EL FISIOTERAPEUTA PEDIÀTRIC

CANDY PIÑA
Fisioterapeuta

La fisioteràpia es defineix com una professió dins les ciències de la salut dedicada a l'estudi de la vida, la salut i les malalties de les persones des del punt de vista del moviment corporal. Es caracteritza per cercar el desenvolupament adient de les funcions que produeixen els sistemes del cos humà, ja que el seu bon o mal funcionament repercuteix en la cinètica o en el moviment corporal. La titulació del fisioterapeuta és de diplomat en Fisioteràpia o bé el títol de Grau en Fisioteràpia. Les competències dels fisioterapeutes estan recollides en la Llei 44/2003 d'ordenació de les professions sanitàries. És important remarcar-ho, perquè en els darrers anys han augmentat els casos d'intrusisme: persones sense la titulació corresponent que han aplicat tractaments propis d'un fisioterapeuta i han posat en risc greu la salut dels pacients.

Dins la fisioteràpia hi ha moltíssims camps d'actuació, com ara la traumatologia i la fisioteràpia esportiva, potser els més coneguts, però també s'hi troben la fisioteràpia respiratòria o pediàtrica, de la qual parlarem.

FORMACIÓ CONTINUADA

Quan ja tenim la titulació acadèmica, els fisioterapeutes comencem un procés de formació de postgrau durant el qual ens especialitzam. És una formació que mai no s'atura i que s'allarga durant tota la carrera professional. Però les especialitats no estan reconegudes oficialment. Els màsters i els estudis de postgrau universitaris que tracten sobre les diferents àrees sí que ho estan, però no hi ha un itinerari oficial per obtenir el títol d'especialista com a tal. Aquesta és una reivindicació històrica del col·lectiu de la fisioteràpia –entendreu que no puc deixar passar l'oportunitat de fer-la també des d'aquestes pàgines. De la mateixa manera que hi ha metges especialistes en traumatologia o en neurologia, també hi hauria d'haver fisioterapeutes especialistes que només es dediquin a una àrea en concret –de fet existeixen, però no estan reconeguts. És poc realista pensar que una persona pot abraçar des d'una patologia degenerativa de genoll d'un ancià fins a una lesió cerebral d'un prematur de 28 setmanes de gestació.

Sigui com sigui, els fisioterapeutes especialistes en pediatria existeixen. Potser si no heu tingut cap infant proper amb un trastorn del desenvolupament que afecti l'àrea motora, no sabeu prou bé que fan: donen resposta

als infants amb trastorns de desenvolupament motriu o en risc de patir-los i a les seves famílies. En tot moment es té en compte la globalitat de l'infant; no tractam cames i braços, sinó que tractam persones en desenvolupament. Per tant, hem de tenir presents aspectes cognitius, emocionals, de relació, etc. En alguns casos només serà necessària la intervenció en un moment concret de la vida del nin, però en altres casos el tractament pot durar tota la infància.

FISIOTERAPEUTA PEDIÀTRIC

Les patologies que pot tractar un fisioterapeuta pediàtric són diverses:

- Alteracions neurològiques com paràlisi cerebral, espina bífida...
- Malalties neuromusculars com atròfia espinal, síndrome de Duchenne...
- Síndromes genètiques que comporten alteracions motrius com la síndrome de Down, síndrome de Rett...
- Alteracions musculars o dels ossos com luxacions de maluc, torticoli muscular congènita...
- Nins amb alteracions mèdiques que en un principi no provoquen alteracions en l'àrea motora, però que a causa dels llargs períodes d'hospitalització poden provocar retard del desenvolupament o alteracions de la postura.
- Nins que presenten amb molta freqüència patologia de caire respiratori com bronquiolitis, pneumònies...

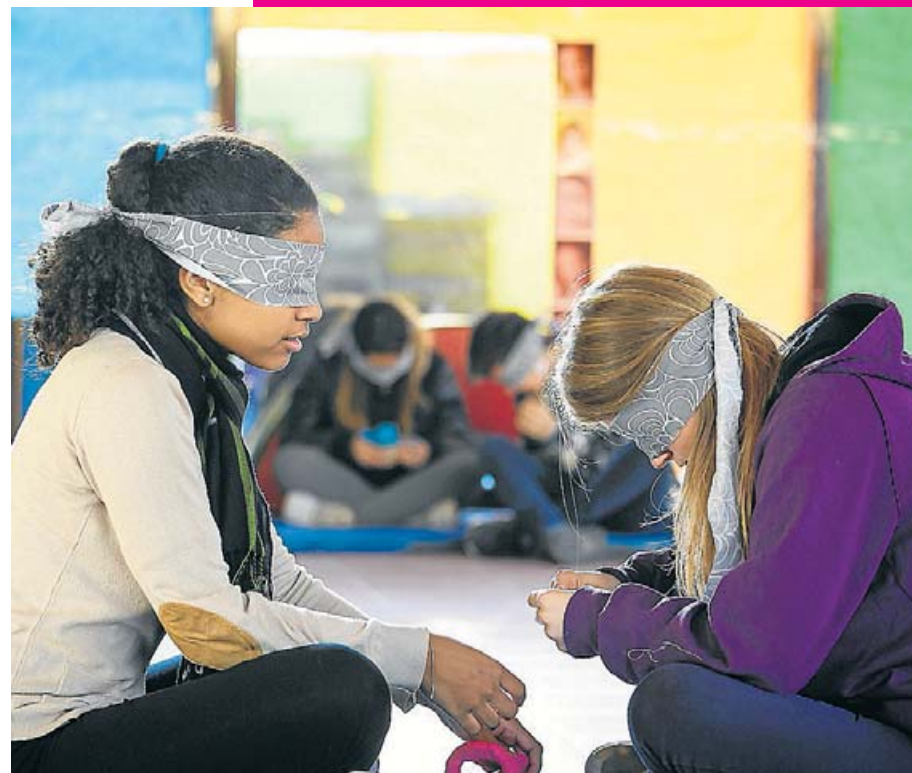
La fisioteràpia pediàtrica és una ciència viva i contínuament es fan estudis que modifiquen la pràctica diària dels professionals. Anys enrere es donava molta importància al tipus de moviment i s'intentava sempre que els infants amb patologia s'acostassin tant com fos possible al moviment 'normal'. Allò que els fisioterapeutes fèiem en les sessions i el que aplicàvem amb les mans era de vital importància. En l'actualitat es prioritza la participació i la funcionalitat de l'infant dins de la comunitat. No es tracta tant de com es mou, sinó del que aconsegueix amb aquest moviment. És cabdal l'educació de les famílies perquè siguin ells, sense la necessitat d'una intervenció tan directa del professional, els que facilitin el desenvolupament de l'infant.

D'altra banda, el fisioterapeuta pediàtric pot ajudar infants sans? Per descomptat! Hi ha tota una part de prevenció i assessorament de la qual es pot beneficiar qualsevol tipus de família. Podem aconsellar sobre el tractament dels infants, quines són les postures més adients, els tipus de jocs que n'afavoreixen el desenvolupament motriu... Quan els nins són una mica més grans, també es duen a terme a les escoles diversos programes de prevenció de lesions, educació postural... Per tant, també és una de les funcions del fisioterapeuta pediàtric contribuir a l'educació sanitària de la comunitat per millorar la qualitat de vida dels seus membres.*

Recomanacions

→ *Fisioterapia en pediatria*, de Lourdes Macías i Joaquín Fagoaga, llibre de consulta bàsic per a tots els que ens dediquem a l'àmbit de la fisioteràpia pediàtrica.

→ <http://fisioinfancia.com/>. En aquest blog la fisioterapeuta Maribel Ródenas Martínez parla de diversos temes d'interès dins l'àrea de la pediatria.

DAVID BORRAT